

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† JOAN JOSEP OMELLA OMELLA
Arquebisbe de Barcelona

Quaresma: preparació i perdó

La Quaresma és un temps privilegiat de preparació personal. És una petita *travessa del desert* per repensar la nostra pròpia vida a la llum del misteri de Crist i preparar-nos renovats per a la celebració de la Pasqua.

Aquest any hauria de tenir un significat especial perquè celebrem l'Any Sant de la Misericòrdia, i el mateix Papa ens convidava en la seva convocatòria del Jubileu que «la Quaresma d'aquest any jubilar sigui viscuda amb més intensitat com a moment fort per celebrar i experimentar la misericòrdia de Déu» (MV17). També ens recorda en el seu missatge per a la Quaresma de 2016 que «la Misericòrdia de Déu, en efecte, és un anunci al món: però cada cristià està cridat a experimentar en primera persona aquest anunci».

La Quaresma és un temps d'interiorització per sembrar de nou l'Evangelí en els nostres cors. Un temps per al perdó i un temps per a l'acció que es manifesta en la nostra capacitat d'exercir les obres de misericòrdia amb els altres.

La Misericòrdia de Jesús encomana als seus deixebles per poder ser veritables fills del Pare es manifesta sobretot en la capacitat de perdonar els altres. Perdó que es fa oració en el parenostre que comprèn tots aquells que estan *en deute* amb nosaltres i que s'estén en les benaurances a tots aquells que ens persegueixen, ens difamen, ens tracten malament... Aquests són, en essència, els nostres enemics. Aquest és el gran repte per a un cristià: donar i estendre el perdó

a tots aquells als quals se'ns fa difícil perdonar.

Es pensa en determinats ambients que el perdó és una mostra de feblesa. El perdó no és un signe de flaqueja sinó que sempre és una victòria sobre un mateix. És una decisió desitjada i volguda amb la qual, des d'una profunda responsabilitat, ens situem més propers a l'amor i més forts davant l'odi o davant aquelles raons humanes que anteposarien el nostre propi egoisme a la capacitat d'estimar i perdonar sense condició.

El perdó és també una forma eficaç de transformar en amics els nostres propis enemics, perquè el perdó incondicional sempre respon al mal amb el bé ja que el mal no venç el mal sinó que el mal és vençut per l'amor (cf. *Rm 12,21*).

En ocasions anteposem la justícia al perdó, perquè ens sembla més ètic proposar una cultura de la justícia per sobre d'una cultura del perdó. Però perdonar és una forma que la justícia tingui un rostre més humà. Aquí rau el sentit més profund de la misericòrdia com a sentiment que neix de les nostres entranyes i es bolca sense condició als altres. El papa Francesc sempre repeteix que «abans ens cansarem nosaltres de pecar que Déu de perdonar».

Aprofitem aquest temps de Quaresma per demanar el perdó personal al Pare que ens estima, revisar des del fons del cor com ens interpel·la la Paraula de Jesús i com des de la nostra conversió perdonem i estimem els altres. Així prepararem una bona Pasqua.

ENTREVISTA

Diaconat familiar

PERE PARDO

En Pere Pardo i la Montserrat Gibert es van casar fa 22 anys. Són pares de família —tenen dos fills, de 20 i 17 anys— i aquesta és, per tant, la seva principal vocació. Ara fa uns anys, en Pere, catequista a la parròquia de Santa Maria de Barberà del Vallès, va sentir la crida al diaconat. Va comptar amb la complicitat imprescindible de la seva esposa, que va acceptar que en Pere iniciés la formació —està fent el segon curs de preparació— i el temps que hi haurà de dedicar un cop sigui ordenat.

Com vas sentir la crida al diaconat?

Amb el temps he anat descobrint que la vocació no és meua. La crida és un do que Déu m'ha donat i l'única cosa que he fet ha estat respondre-la i seguir-la. El pas al diaconat permanent neix d'una voluntat profunda de servei als germans oferint tot allò que sóc i que he adquirit al llarg de la meua vida. El camí cap al diaconat no deixa de ser un camí de conversió i un compromís radical amb el missatge de Jesucrist.

Com ha anat creixent la teua fe?

Sempre he donat gràcies a Déu perquè vaig rebre el do de la fe dels meus pares i mai no m'ha abandonat. No puc dir el mateix de la meua resposta cap a Déu i a la seva crida. Sóc com el fill pròdig: durant un temps vaig donar l'esquena a l'Església. Ara bé, quan hi vaig tornar he estat rebut amb els braços oberts i, des de llavors, hi he trobat una font constant de perdó i misericòrdia.

Com desenvolupar l'activitat professional sense traïr la fe?

No sempre és fàcil. No obstant això, sempre he posat la persona per damunt de tot i he tingut molt present allò de «feu als altres tot allò que voleu que ells us facin» (Mt 7,12). Ho aconseguíxo gràcies a la pregària, l'eucaristia i l'exemple dels meus mestres i pastors, que han estat una font constant d'inspiració.

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

Recórrer el camí del perdó

Un home jove, d'uns trenta-cinc anys, casat, pare de família, amb tres fills petits, implicat en una professió que demana molta dedicació, s'acostà a rebre el sagrament del perdó a l'església de sempre i amb el sacerdot de sempre. «Deixeu-vos reconciliar amb Déu» (2Co 5,20). Arribat a casa, després de sopar, va escriure aquesta pregària: «Pare! Sé que els més menuts de casa són nens i que només pensen a jugar i riure. Per molts nervis, mal dia o cansat que em senti, no es mereixen que els digui les coses cridant, per molt malament que les facin. Sé que els puc ensenyar, educar i corregir amb altres mètodes i maneres, des de l'amor. Ajuda'm a fer-ho! [...] Pare! Ja saps com m'estimo la Marta. La meua feina, però, fa que sovint li deixi tota la responsabilitat dels nens, bona part de les feines de casa i altres tasques. Probablement, organitzant-me, jo podria col·laborar més, fer que se sentís ajudada i reconeguda. Sé que en ocasions se sent sola i jo no hi sóc. El mòbil no pot substituir l'abraçada i el petó de la persona que t'estima, per molts *tastimo* que li envii pel whatsapp. Fes-me més atent a aquesta realitat! [...]

Pare! Perdona'm per ser un individu més d'aquesta societat que camina amb el cap cot, d'aquí cap allà, com autòmats, i tot amb presses, sense temps per viure joiosament la vida. Perdona'm per no haver estat capaç d'adonar-me'n. Que vegi, Pare, que l'important no és arribar abans sinó arribar-hi, també, gaudint del camí i de la companyia de les persones que hi trobes.»

El desig de seguir Jesús és camí de reconciliació que porta a obrir-se a Déu. Déu passa i torna a passar per la nostra vida fins que sabem dir-li, des del reconeixement de la seva grandesa i de la nostra petitesa, amb extrema humilitat: «Pare, em sap greu haver-vos ofès, aquest allunyament de Vós, aquest allunyament dels altres». Recuperada la criatura neta i lliure, la misericòrdia del Pare ens fa misericordiosos i ens obre al perdó, a perdonar els altres. «Sigueu misericordiosos, com ho és el vostre Pare» (Lc 6,36).

Rebre el perdó de Déu, perdonar els altres. Recórrer el camí del perdó, que és alhora camí de pau i d'esperança, de retorn a Déu, de retorn als altres.

HECHOS DE VIDA

MN. JOSEP MARIA ALIMBAU

Un ruidito en la oración

Teresa del Niño Jesús, santa y doctora de la Iglesia, escribió:

«Durante mucho tiempo en la oración de la tarde estuve delante de una monja que tenía una curiosa manía, aunque pienso que tenía muchas luces interiores, pues rara vez se servía de un libro.

«Apenas llegaba, hacía un **ruidito** semejante al que se hace frotando dos conchas y lo hacía restregándose las uñas con los dientes. Nadie se apercebía de ello.

«Aquel **ruidito** me molestaba. Sentía deseos de volver la cabeza para hacerle notar. En el fondo del corazón comprendía que era **mejor sufrir** aquello **por amor**, que no causar *pena* a la hermana.

«Permanecía, pues, tranquila, procurando unirme a Jesús y olvidar el **ruidi-**

to. Todo era inútil: me sentía bañada en sudor y me veía obligada a hacer una **oración de sufrimiento**, y así trataba de hacerlo **sin irritación**, ya que no podía hacerlo con **alegría y paz**.

«Entonces me esforzaba por hallar **gusto** en aquel **ruidito** tan desagradable. En vez de no oírlo —cosa imposible—, ponía mi **atención** en escucharlo, como si se tratara de un **concierto** maravilloso, y toda mi oración, que **no** era de **quietud**, la pasaba **ofreciendo** este concierto a **Jesús, por amor**.»

El **amor** genera una **energía** que consiste en **dar y recibir**. Es saber convertir los **males** en **bienes**. Hay que **negarse** —vencerse— **a uno mismo**, como piden Mateo, Marcos y Lucas.

Lectures missa diària i santoral

8. ■ Dilluns (litúrgia de les hores: 1a setmana) [1Re 8,1-7.9-13 / Sl 131 / Mc 6,53-56]. Sant Jeroni Emiliani (Venècia 1486 - Somasca 1537), prev., fund. somascos. Santa Elisenda, vg.

9. ■ Dimarts [1Re 8,22-23.27-30 / Sl 83 / Mc 7,1-13]. Sant Sabí, bisbe; sant Nicèfor, mr.; sant Miquel Febres, rel. La Salle; santa Apol·lònia, vg. d'Alexandria i mr. (249), patrona dels odontòlegs i els ortodoncistes.

Comença el temps de Quaresma

10. ■ Dimecres de Cendra (lit. hores: 4a setm.) [Jl 2,12-18 / Sl 50 / 2Co 5,20-6,2 / Mt 6,1-6.16-18]. Santa Escolàstica (s. v-vi), vg., germana de sant Benet. Santa Sotera, vg. i mr.; sant Silvà, bisbe.

11. ■ Dijous [Dt 30,15-20 / Sl 1 / Lc 9,22-25]. Mare de Déu de Lourdes, apareguda a la cova de Massabielle (1858). Sant Desideri, bisbe; santa Eloïsa, vg.; sant Benet d'Anià, abat benedictí.

12. ■ Divendres (■ Barcelona ciutat) [Is 58,1-9a / Sl 50 / Mt 9,14-15]. Santa Eulàlia (o Eulària), vg. i mr., patrona de Barcelona i cotitular de la catedral. Sant Gaudenç o Gaudenci, bisbe; sant Damià, soldat mr.; beat Reginald d'Orleans, prev. dominicà; beata Humbelina, viuda.

13. ■ Dissabte [Is 58,9b-14 / Sl 85 / Lc 5,27-32]. Sant Benigne, prev. i mr. (s. iii); sant Gregori II, papa (romà, 715-731); santa Maura, mr.; sant Gimer, bisbe; beat Jordà de Saxònia, prev. dominicà; beata Cristina d'Spoleto, vg. agustina.

14. ■ † Diumenge vinent, I de Quaresma (litúrgia de les hores: 1a setmana) [Dt 26,4-10 / Sl 90 / Rm 10,8-13 / Lc 4,1-13]. Sant Ciril, monjo, i sant Metodi, bisbe, germans grecs (ix), evangelitzadors dels eslaus, copatrons d'Europa. Sant Valentí, prev. romà i mr. (s. iii); sant Antoni (Antoniet), mr.

DIUMENGE V DE DURANT L'ANY

Lectura del llibre d'Isaïes (Is 6,1-2a.3-8)

L'any que morí el rei Ozies, vaig veure el Senyor assegut en un tron alt i prominent. Els plecs del seu mantell omplien el temple. L'assistien, drets, uns serafins que cridaven l'un a l'altre: «Sant, sant, sant és el Senyor de l'univers, tota la terra és plena de la seva glòria». Aquell crit feia estremir els muntants de les portes i l'edifici s'omplia de fum. Jo vaig dir: «Ai de mi, no podré parlar! Jo que sóc un home de llavis impurs, i visc enmig d'un poble de llavis impurs, he vist amb els meus ulls el rei, el Senyor de l'univers.» Llavors un dels serafins volà cap a mi, duent amb uns molls una brasa que havia pres de l'altar. Em tocà els llavis amb aquella brasa i em digué: «Això t'ha tocat els llavis: ja ha desaparegut la teva culpa, el teu pecat ja ha estat esborrat». Després vaig sentir la veu del Senyor que deia: «¿Qui enviaré? ¿Qui ens hi anirà?» Jo vaig respondre: «Aquí em teniu: envieu-m'hi.»

Salm responsorial (137)

R. *Us vull cantar a la presència dels àngels, Senyor.*
Us enalteixo amb tot el cor, Senyor, / us vull cantar a la presència dels àngels. / Em prosterno davant del santuari. R.

Enalteixo el vostre nom, / perquè estimeu i sou fidel. / Sempre que us invocava, m'heu escoltat, / heu enfortit la meva ànima. R.

En sentir el que vós heu promès, / tots els reis de la terra us lloaran, / celebraran que vós obreu així: / «Que n'és de gran la glòria del Senyor.» R.

La vostra dreta em salva. / Que el Senyor continuï afavorint-me. / El vostre amor perdura sempre. / Acabeu la vostra obra, Senyor. R.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 15,1-11)

Germans, primer de tot us vaig transmetre el mateix ensenyament que jo mateix havia rebut, és a dir, que Crist, com deien ja les Escriptures, morí pels nostres pecats, que fou sepultat i que al tercer dia, com deien ja les Escriptures, ressuscità. Que després s'aparegué a Quefes i després als dotze. Després s'aparegué a més de cinc-cents germans a la vegada; molts d'aquests encara viuen, però alguns ja són morts. Després s'aparegué a Jaume, i més tard a tots els apòstols. Finalment el darrer de tots, com un que neix fora de temps, se m'aparegué fins i tot a mi.

Tant si sóc jo, com si són ells, això és el que tots prediquem, i això és el que vosaltres heu cregut.

✠ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 5,1-11)

En una ocasió la gent s'aglomerava sobre Jesús per escoltar la paraula de Déu. Ell, es trobava vora l'estany de Genesaret, veié dues barques a la platja. Els pescadors n'havien baixat i rentaven les xarxes. Pujà en una de les barques, que era de Simó, li demanà que l'apartés una mica de terra, s'assegué i ensenyava la gent de la barca estant.

Quan acabà de parlar, digué a Simó: «Tira endins, i caleu les xarxes per pescar». Simó li respongué: «Mestre, ens hi hem escarrassat tota la nit i no hem pescat res, però ja que vós ho dieu calaré les xarxes». Així que ho feren, agafaren tant de peix que les xarxes s'esquinçaven. Llavors feren senyal als pescadors de l'altra barca que vinguessin a ajudar-los. Ells hi anaren, i ompliren tant les barques que quasi s'enfonsaven.

Simó Pere, en veure això, es llançà als genolls de Jesús i li deia: «Senyor, allunyeu-vos de mi, que sóc un pecador». Ni ell, ni cap dels qui anaven amb ell no se sabien avenir d'una pesca com aquella. Igual passà amb Jaume i Joan, fills de Zebedeu, que eren socis de Simó. Però Jesús digué a Simó: «No tinguis por: des d'ara seràs pescador d'homes». Llavors tornaren a terra les barques, ho deixaren tot i se n'anaren amb ell.

Lectura del libro de Isaías (Is 6,1-2a.3-8)

El año de la muerte del rey Ozías, vi al Señor sentado sobre un trono alto y excelso: la orla de su manto llenaba el templo. Y vi serafines en pie junto a él. Y se gritaban uno a otro, diciendo: «¡Santo, santo, santo, el Señor de los ejércitos, la tierra está llena de su gloria!» Y temblaban los umbrales de las puertas al clamor de su voz, y el templo estaba lleno de humo.

Yo dije: «¡Ay de mí, estoy perdido! Yo, hombre de labios impuros, que habito en medio de un pueblo de labios impuros, he visto con mis ojos al Rey y Señor de los ejércitos.» Y voló hacia mí uno de los serafines, con una ascua en la mano, que había cogido del altar con unas tenazas; la aplicó a mi boca y me dijo: «Mira; esto ha tocado tus labios, ha desaparecido tu culpa, está perdonado tu pecado.» Entonces, escuché la voz del Señor, que decía: «¿A quién mandaré? ¿Quién irá por mí?» Contesté: «Aquí estoy, mándame.»

Salmo responsorial (137)

R. *Delante de los ángeles tañeré para ti, Señor.*

Te doy gracias, Señor, de todo corazón; / delante de los ángeles tañeré para ti, / me postraré hacia tu santuario. R.

Daré gracias a tu nombre: / por tu misericordia y tu lealtad, / porque tu promesa supera a tu fama; / cuando te invoqué, me escuchaste, / acreciste el valor en mi alma. R.

Que te den gracias, Señor, los reyes de la tierra, / al escuchar el oráculo de tu boca; / canten los caminos del Señor, / porque la gloria del Señor es grande. R.

Tu derecha me salva. / El Señor completará sus favores conmigo: / Señor, tu misericordia es eterna, / no abandones la obra de tus manos. R.

Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Co 15,1-11)

Hermanos, Lo primero que yo os transmití, tal como lo había recibido, fue esto: que Cristo murió por nuestros pecados, según las Escrituras; que fue sepultado y que resucitó al tercer día, según las Escrituras; que se le apareció a Cefas y más tarde a los Doce; después se apareció a más de quinientos hermanos juntos, la mayoría de los cuales viven todavía, otros han muerto; después se le apareció a Santiago, después a todos los apóstoles; por último, se me apareció también a mí.

Pues bien; tanto ellos como yo esto es lo que predicamos; esto es lo que habéis creído.

✠ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 5,1-11)

En aquel tiempo, la gente se agolpaba alrededor de Jesús para oír la palabra de Dios, estando él a orillas del lago de Genesaret. Vio dos barcas que estaban junto a la orilla; los pescadores habían desembarcado y estaban lavando las redes. Subió a una de las barcas, la de Simón, y le pidió que la apartara un poco de tierra. Desde la barca, sentado, enseñaba a la gente.

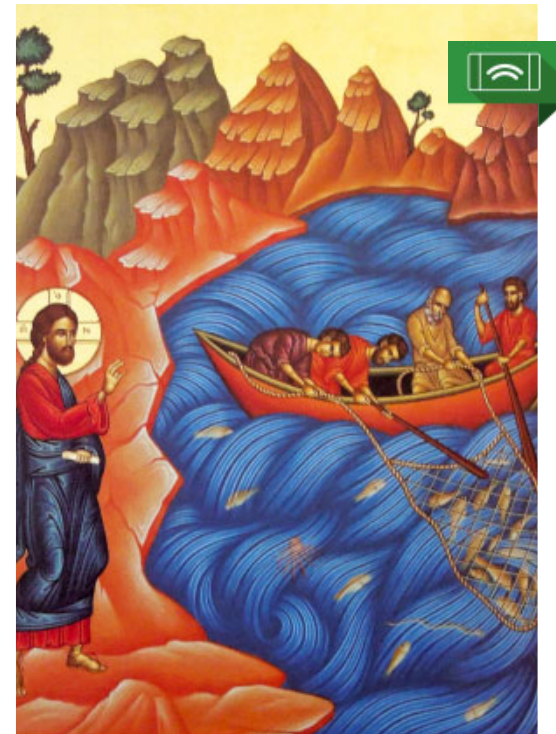
Cuando acabó de hablar, dijo a Simón: «Rema mar adentro, y echad las redes para pescar.» Simón contestó: «Maestro, nos hemos pasado la noche bregando y no hemos cogido nada; pero, por tu palabra, echaré las redes.» Y, puestos a la obra, hicieron una redada de peces tan grande que reventaba la red. Hicieron señas a los socios de la otra barca, para que vinieran a echarles una mano. Se acercaron ellos y llenaron las dos barcas, que casi se hundían. Al ver esto, Simón Pedro se arrojó a los pies de Jesús diciendo: «Apártate de mí, Señor, que soy un pecador.»

Y es que el asombro se había apoderado de él y de los que estaban con él, al ver la redada de peces que habían cogido; y lo mismo les pasaba a Santiago y Juan, hijos de Zebedeu, que eran compañeros de Simón. Jesús dijo a Simón: «No temas; desde ahora serás pescador de hombres.» Ellos sacaron las barcas a tierra y, dejándolo todo, lo siguieron.

COMENTARI

ORIOI TUÑÍ, SJ

La crida dels pecadors

Jesús es troba envoltat de gent que escolta el seu ensenyament a la riba del llac de Genesaret. Com que hi ha tanta gent, puja a una barca i des de l'aigua, de la barca estant, continua predicant a la gent. La narració resulta familiar perquè Mc 4,1-2 presenta una escena semblant. Però aquí, després de la predicació, Jesús demana a Simó (Pere) que s'endinsi en el llac amb la barca per pescar. Simó, que s'ha escarrassat tota la nit al llac sense agafar res, ho fa per deferència a Jesús. Tiren la xarxa i fan una pesquera extraordinària. Aquesta escena ens és també familiar per la tradició de la pesca miraculosa de Jn 21,1-14. No resulta pas tan estrany que la tradició de Joan situï l'escena en el marc postpasqual. Al cap i a la fi, el missatge de la Pasqua recorda sempre moments de la vida de Jesús (cf. Ac 1,21-22).

Tanmateix, el text d'avui és un text de crida de Jesús. I és prou diferent de la de Mc 1,16-20. Té una especificitat que cal esbrinar. Subratllem dues coses arran del fragment d'avui. Primer, que la crida de Jesús s'adreça a uns pecadors: «Aparta't de mi, Senyor, que sóc un pecador», li diu Pere a Jesús, astorat per la pesquera inusitada. Aquest missatge que Lluc ha après de Marc («no he vingut a cridar els justos sinó els pecadors», Mc 2,17), l'ha incorporat al seu evangeli però l'ha arrodonit: «He vingut a cridar els pecadors perquè es converteixin» (Lc 5,32). Lluc aprofundeix el missatge de Marc en alguns dels episodis més típics del seu evangeli: el perdó de la pecadora (7,36-50), la paràbola del fill pròdig (15,11-32), la visita a casa de Zaqueu (19,1-10), etc. Hi ha encara un altre detall de la crida dels primers deixebles que Lluc afegeix a Marc. La crida de Jesús no solament empeny a deixar les barques (Pere) o el pare en les barques (els fills de Zebedeu). Lluc nota aquí, com en altres llocs: «Ho van deixar tot (!) i el van seguir». La crida de Jesús, sobretot a Lluc, és exigent i radical (cf. 9, 57-62).

AGENDA

Activitats del senyor arquebisbe

Dimarts 9, a les 13 h. Trobada amb els bisbes de la Província Eclesiàstica de Barcelona, al Palau Episcopal (c/ Bisbe, 5).

Dimecres 10, a les 21 h. Dimecres de Cendra amb els universitaris, a la parroquia de Santa Anna (c/ St. Anna, 29).

Actes i conferències

Ritu d'elecció de catecúmens. Diumenge 14 feb. (17.30 h), catequesi. A les 19 h, eucaristia i ritu d'elecció dels catecúmens que han de rebre el baptisme durant la propera Pasqua. A la Catedral.

Conferències quaresmals a la Concepció (c/ Aragó, 299). Diumenge 14 feb. (19 h) «El nom de Déu és Misericòrdia», per Mons. Joan Josep Omella, arquebisbe de Barcelona. Informació: t. 934 576 552, a/e: www.parroquiaconcepcio-bcn.org

Pquia. Santa Eulàlia de Vilapicina (pg. Fabra i Puig, 260). Divendres 12 feb., celebració de Sta. Eulàlia. Misses a les 8 h, 11 h (en ritu hispano-mossàrab), i 19.30 h. A partir de les 16 h, jornada lúdica festiva per a totes les edats. Info: santaaulaliavilapicina.wordpress.com

Grups d'Oració i Amistat. Dissabte 13 feb. (10 h), acte penitencial de Quaresma: «Travessarem la Porta Santa per experimentar els fruits de la misericòrdia divina». A les 11 h, celebració de l'eucaristia. A la basílica de la M. D. de la Mercè (pl. Mercè 1). Obert a tothom.

Festividad de Ntra. Sra. de Lourdes. Jueves 11 feb., en la capilla de la carretera de Horta a Cerdanyola, km 4 (Can Cerdà). A las 16.30 h, procesión con la Virgen. A las 17 h, celebración de la Misa, finalizando con el rezo del Rosario y último día de la Novena. Información: t. 934 360 662.

Breus

Mn. Pere Grau, fill predilecte de Sant Cugat del Vallès. En la sessió plenària de l'Ajuntament de Sant Cugat, celebrada el 18 de gener, fou declarat fill predilecte d'aquesta ciutat, a títol pòstum, Mn. Pere Grau Andreu, en reconeixement institucional

a les actuacions efectuades per aquest sacerdot en favor dels barris amb més necessitats socials de la ciutat. Mn. Pere Grau fou durant més de quaranta anys rector de Les Planes de Vallvidrera, barri que en part pertany a Sant Cugat.

Cursos

Facultat de Filosofia de Catalunya (URL). I) *Aules obertes* (cursos sobre matèries de filosofia, humanitats i art, als quals es pot assistir com a oient, en horari de tarda-vespre): La qüestió Metafísica; Veritat i raó a Auschwitz; Bé i ciutat: El pensament polític d'Espinoza i Hegel; Religió i Cultura. Ciència i veritat en la modernitat; Ètica Ecològica. Del 8 de febrer al 3 de juny, els dimarts, dimecres i dijous. II) *Diploma d'especialització en gestió del patrimoni cultural eclesial*, títol propi URL: Interpretació del patrimoni, rutes culturals i patrimoni subtil; Arqueologia cristiana, iconografia i simbologia religiosa; Gaudí i el Modernisme; Patrimoni bibliogràfic de titularitat eclesial. Del 16 de febrer al 2 de juny, els dimarts, dimecres i dijous, de 18 a 21 h. Director: Jaume Aymar, coordinadora: Sílvia Coll-Vinent. Informació, Secretaria: t. 934 534 338 i www.filosofia.url.edu

Curs de formació per a l'acompanyament en la fe de persones i grups. Els

dimecres 17 i 24 de febrer i 2, 9 i 16 de març (18.30-21 h), a la seu de la Delegació d'Apostolat Seglar (c/ Sant Pau, 101). Inscripcions: t. 933 011 568; a/e: dseglar@arqbcn.cat; www.apostolatseglarbcn.org

Curs monogràfic on-line sobre la culpa a l'ISCREB. Del 16 de febrer al 13 de març. Professor: Ignasi Boada. Info: t. 934 541 963, www.iscreb.org.

Ciència i Fe en diàleg. Curs 100% on-line. Dia 9 de febrer, inici d'una nova edició d'aquest curs, organitzat per la FTC, amb el patrocini del Pontifici Consell per a la Cultura (Vaticà). El curs vol ajudar els cristians a donar raó de la seva fe davant les preguntes que poden sorgir des de la ciència (cas Galileu, evolució i creació...). Informació: www.CienciaiFeBCN.com

Pelegrinatges

Peregrinación al Santuario de Ntra. Sra. de Guadalupe de México. Del 5 al 13 de octubre, organizada por las Hermanas de Jesús Paciente (c/ Gran de Gracia, 177). Información: t. 932 171 393 i 605 016 565 (Hna. Belén). Todos los domingos celebración de la eucaristía a las 12.30 h, abierta a todos, pero especialmente para los latinoamericanos.

CARTA DOMINICAL

† JUAN JOSÉ OMELLA OMELLA
Arzobispo de Barcelona

Cuaresma: preparación y perdón

La Cuaresma es un tiempo privilegiado de preparación personal. Es una pequeña *travesía del desierto* para repensar nuestra propia vida a la luz del misterio de Cristo y prepararnos renovados para la celebración de la Pascua.

Este año debería tener un especial significado ya que celebramos el Año Santo de la Misericordia, y el mismo Papa nos invitaba en su convocatoria del Jubileo a que «la Cuaresma de este año jubilar sea vivida con mayor intensidad como momento fuerte para celebrar y experimentar la misericordia de Dios» (MV 17). También nos recuerda en su mensaje para la Cuaresma de 2016 que «la Misericordia de Dios, en efecto, es un anuncio al mundo: pero cada cristiano está

llamado a experimentar en primera persona este anuncio».

La Cuaresma es un tiempo de interiorización para sembrar de nuevo el Evangelio en nuestros corazones. Un tiempo para el perdón y un tiempo para la acción que se manifiesta en nuestra capacidad de ejercer las obras de misericordia con los demás.

La Misericordia de Jesús encomendada a sus discípulos para poder ser verdaderos hijos del Padre se manifiesta sobre todo en la capacidad de perdonar a los demás. Perdón que se hace oración en el padrenuestro que comprende a todos aquellos que están *en deuda* con nosotros y que se extiende en las bienaventuranzas a todos aquellos que nos persiguen, nos difaman, nos tratan mal... Estos son,

en esencia, nuestros enemigos. Este es el gran reto para un cristiano: dar y extender el perdón a todos aquellos a los que se nos hace difícil perdonar.

Se piensa en determinados ambientes que el perdón es una muestra de debilidad. El perdón no es un signo de flaqueza sino que siempre es una victoria sobre uno mismo. Es una decisión deseada y querida con la cual, desde una profunda responsabilidad, nos situamos más cercanos al amor y más fuertes ante el odio o ante aquellas razones humanas que antepondrían nuestro propio egoísmo a la capacidad de amar y perdonar sin condición.

El perdón es también una forma eficaz de transformar en amigos a

nuestros propios enemigos, porque el perdón incondicional siempre responde al mal con el bien ya que el mal no vence al mal sino que el mal es vencido por el amor (cf. *Rm* 12, 21).

En ocasiones anteponeamos la justicia al perdón, porque nos parece más ético proponer una cultura de la justicia por encima de una cultura del perdón. Pero perdonar es una forma de que la justicia tenga un rostro más humano. Aquí yace el sentido más profundo de la misericordia como sentimiento que nace de nuestras entrañas y se vuelca sin condición a los demás. El papa Francisco siempre repite que «antes nos cansaremos nosotros de pecar que Dios de perdonar».

Aprovechemos este tiempo de Cuaresma para pedir el perdón personal al Padre que nos ama, revisar desde el fondo de nuestro corazón cómo nos interpela la Palabra de Jesús y cómo desde nuestra conversión perdonamos y amamos a los demás. Prepararemos con ello una buena Pascua.